

Hoofdstuk 1

Coal River
1912

Op de laatste dag van juni in het jaar waarin de rest van de wereld verbijsterd was vanwege het zinken van de *Titanic*, stond de negentienjarige Emma Malloy voor de keuze: de eerstvolgende trein naar Coal River in Pennsylvania nemen, of naar een armenhuis in Brooklyn worden gestuurd. De arts had haar ontslagen uit het ziekenhuis van Manhattan, de rooms-katholieke kerk had een kleine koffer met een paar kledingstukken gedoneerd (alsmede een nette ochtendjas, onderkleding, een haarborstel en een stuk zeep) en haar tante en oom hadden geld gestuurd voor het treinkaartje. Nadat ze binnen het uur haar beslissing had genomen, liep ze als in trance op wankelende benen van het ziekenhuis naar het station, nam afscheid van de verpleegster, klom via de hoge treden in de passagierswagon en zocht haar plaats op. De verpleegster had Emma's ontsnapping aan de vernietigende brand in het theater een wonder genoemd en gezegd dat ze altijd dankbaar moest zijn voor deze tweede kans. Het enige wat Emma zeker wist, was dat ze wees was geworden. Het maakte niet uit wat er met haar gebeurde of waar ze naartoe ging. De gedachten aan haar vader, moeder en overleden broer Albert zouden overal bij haar zijn. Er was geen ontsnappen mogelijk aan het vreselijke verdriet, die afschuwelijke, zware pijn in haar borst.

Toen de trein twee dagen later uit de lange tunnel onder Ash Mountain tevoorschijn kwam en de houten schraagbrug over Coal River opreed, begon Emma's huid te prikkelen alsof haar zenu-

wen doortjes hadden gekregen. Ze had zich heilig voorgenomen nooit terug te keren naar de geïsoleerde mijnstad die haar naam ontleende aan de zwarte rivier die erdoorheen kronkelde, maar nu denderde ze hulpeloos terug naar alle herinneringen van een verleden dat ze zielsgraag wilde vergeten.

Voor het treinraam drukte het volle gewicht van de zomerse hitte op het binnenland van Pennsylvania en het leek alsof de hele wereld met alles erop en eraan in een enorme houtoven lag te roosteren. De bomen bogen door onder de brandende zon en hun verwelkende bladeren kregen al gele schroeirandjes. Het had meer dan een maand niet meer geregend. Maar de zwarte rivier onder de treinbrug was nog steeds diep en snel en kolkte als een giftige soep tussen de rotsachtige oevers door. Stroomopwaarts was de oever overwoekerd met bomen en doornstruiken, ontoegankelijk voor mens en dier. In de verte verhieven zich naast de rivierbedding grillige berghellingen die de enige andere uitgang van het dal met hun steile klippen versperden.

Emma dacht aan het kleine flesje donkere vloeistof dat ze van het nachtkastje naast haar ziekenhuisbed had gestolen toen de verpleegster niet oplette. Het zat in haar tas met trekkoord. Ze verlangde naar de bittere smaak van de rust op haar tong, maar er waren nog maar een paar kleine slokjes laudanum over, en die wilde ze niet verspillen. Ze zou het middel hard genoeg nodig hebben om de eerste dagen door te komen. Nerveus drukte ze haar nagels in de beklede armleuning van haar stoel en telde de seconden af totdat de wagon weer op vaste grond reed. *Misschien is alles nu anders*, dacht ze. *Misschien is oom Otis nu anders. Of misschien ben ik alleen maar zenuwachtig omdat de trein op tientallen meters hoogte over die houten brug rijdt.* Ze wilde het allemaal graag geloven, met heel haar hart, maar het lukte haar niet om zichzelf voor de gek te houden.

De trein had eindelijk de andere kant van de rivier bereikt en Emma haalde een vinger langs de binnenkant van de hoge kraag van haar rouwjurk. De stugge stof schuurde tegen haar zweterige huid. In de bloedhete trein voelden de zware mouwen en hoge kraag als een dwangbuis of harnas, ook al was het kledingstuk haar

een paar maten te groot. Natuurlijk, sommige mensen geloofden nog altijd dat een rouwende dochter een jaar lang gepast zwart diende te dragen, maar waarom moesten die rouwjurken zo stijf en onhandig zijn? Alsof het verdriet niet al wreed genoeg was.

Wat zou ze haar matrozenjurkje met losse taille graag aanhebben, of een zomerbroek. Als het aan haar had gelegen, zou ze haar korset en de katoenen gordel onder haar jurk binnen een paar minuten na het vertrek van de trein hebben uitgedaan en uit het raam hebben gegooid. Ze zou haar mouwen hebben opgestroopt, haar hoed van haar hoofd hebben gehaald en haar kousen hebben uitgetrokken. Maar de herinnering aan de verbijsterde blikken van de andere passagiers toen ze alleen maar de rouwsluier van haar hoed haalde en in haar handtas stopte, hield haar tegen.

Emma had haar kindertijd doorgebracht met mensen uit de theaterwereld, acteurs verkleed als Vikingen of piraten, geesten of bedelaars, nonnen of Egyptenaren. Ze had nooit begrepen waarom sommige mensen anderen beoordeelden naar wat ze aanhadden. In het theater keek niemand ervan op wanneer ze in een vrijetijdsbroek, met een pet op of in een jongensoverhemd programma-boekjes uitdeelde of in de buurt rond rende. Toegegeven, met platte schoenen aan en een korte broek om haar tengere lijf leek ze meer op een jongen dan op een jonge vrouw op de drempel van de volwassenheid. En haar lange, lichtbruine haar dat ze in een enkele vlecht droeg in plaats van in een rol, naar de laatste mode, maakte haar jaren jonger dan ze was. Maar het was moeilijk om met lang ondergoed en een korset aan door Central Park te fietsen, en hoge hakken en rokken maakten het onmogelijk de catwalk in het theater op te klimmen om naar de repetities te kijken. Haar moeder zei altijd voor de grap dat ze twee zoons had in plaats van een, en haar vader vond dat ze eruitzag als een levensgrote, porseleinen pop met kleine handjes, een dopneusje en een mond als de boog van Cupido. Mijn kleine lilliputter, zei hij altijd. Haar ouders zouden het niet erg hebben gevonden als ze haar rouwkleding had verruild voor haar dagelijkse kloffie.

Op dat moment bedacht ze dat de jurk die ze droeg, samen met de katoenen rok, haar blouse met brede kraag en de nachtpajon

van mousseline in de gedeukte koffer, de enige kledingstukken waren die ze nog bezat. De rest, inclusief haar matrozenjurkje en favoriete knickerbocker, was verdwenen. Tot as vergaan bij de brand.

De brand. Het woord stak als een mes in haar hart.

Het gelach en gepraat in de coupé gonsde samen met het tikken van de ijzeren wielen en het stampen van de locomotief in haar oren. Over een paar minuten, wanneer de trein zou stoppen, zou ze moeten opstaan en uitstappen. Dat was het. Geen reden om verder te denken dan dat. Het was al moeilijk genoeg om adem te halen. De trein remde af en trilde bij het nemen van de wijde, flauwe bocht naar het station van het stadje. Het dal opende zich voor haar ogen als een zwart-wittekening uit een schoolboekje.

Aan de voet van Bleak Mountain, omringd door toppen waarvan vrijwel alle bomen en struiken verdwenen waren, strekte zich het stadje Coal River uit als een verzameling verspreid liggende houten huizen, winkels, stenen gebouwen en bars. Met mijnslak verharde wegen en zandpaden liepen door en om de plaats heen, met uitlopers door de ravijnen en dalen, omhoog naar het mijnwerkersdorp en verder, zigzaggend over de aarde als de donkere poten van een reusachtige spin.

Aan de voet van de centrale berg rees de negen verdiepingen tellende steenkoolbreker van de Bleak Mountain Mining Company boven de kerktoren van het stadje uit, als een reusachtig creatuur dat op de helling hurkte en donkere rook uit zijn neusgaten blies. De breker leek een willekeurige opeenstapeling van gebouwen van verschillende afmetingen, alsof er elk jaar een nieuw deel aan werd gebouwd zonder dat er rekening mee werd gehouden of de aanwinst wel bij de rest zou passen. Elke verdieping telde rijen dubbele ramen en de top werd gevormd door een vreemd klein huisje dat op het laatste moment toegevoegd leek te zijn. De spoorbrug die vanaf de grond naar de hoogste verdieping van de breker liep, deed Emma denken aan de Switchback Railway op Coney Island, de enige attractie waar ze geen voet in wilde zetten omdat die zo hoog was. De rest van het mijncomplex lag om de breker heen: schoorstenen, een doolhof van gebouwen en schu-

ren, spoorbanen, pijpleidingen, wegen en stoommachines. Boven de hoge bergen smeulde mijnafval en rond het complex hing een dikke, witte rook. Emma stelde zich als kind 's nachts vaak voor dat de rode, blauwe en oranje gloed uit de smeulende bergen steenkoolgruis afkomstig was uit de onderwereld.

Hoger op de berg, aan de rechterkant, was een enorm gat met daaromheen zandwegen en rijen mijnwerkershuisjes. Emma was nooit naar het mijnwerkersdorp geweest, maar ze was jaloers op de kinderen die daar woonden, ver van de pompeuze en strenge elite van Coal River. Ze stelde zich voor dat ze door het gras renden, in bomen klommen, buiten bleven tot het donker werd en limonade dronken op de veranda, op blote voeten. Tante Ida zou haar de wind van voren hebben gegeven als ze haar schoenen buiten had uitgedaan of vlekken in haar jurk had gekregen omdat ze in bomen klom. Haar tante verwachtte dat ze haar theekopje met opgestoken pink vasthield en liet haar met boeken op haar hoofd lopen om haar houding te verbeteren. Emma wist niet meer hoe vaak ze erover gefantaseerd had om samen met haar broer weg te lopen en zich in het mijnwerkersdorp schuil te houden tot haar ouders terugkwamen uit Manhattan. Had ze het maar gedaan, dan zou Albert nu misschien nog leven.

Links van haar ving ze een flard rood op en toen ze die kant op keek, voelde ze een volgende schok. Op een heuvel aan de noordkant van het stadje stond een landhuis met drie verdiepingen, omringd door naaldbomen en keurig onderhouden gazons. Het rode dak glansde in de middagzon. Het zag er nog precies hetzelfde uit, tot en met de marmeren fontein in de grote voortuin. Emma kreeg spontaan kippenvel. Het volgende moment verdween het landhuis achter de treinstalling.

De locomotief remde af en de ijzeren wielen knarsten en piepten, knarsten en piepten. De passagiers stonden op en begonnen hun bagage te verzamelen om snel te kunnen uitstappen na de lange reis. Emma bleef zitten en keek door het raam naar het station, met een hete brok in haar keel. Het perron stond vol mensen, mannen in vest met een strohoed op, kinderen in hun witte zomerkleding, vrouwen in reijsjurk, zichzelf koelte toewuivend

met papieren waaiers. Aan de linkerkant van het station stond een groepje politiemannen met hoge petten op en knielange militaire jassen aan. Ze hielden hun Winchester geweren voor de borst en blokkeerden een menigte nors kijkende mijnwerkers in haveloze jassen, met petten en afgedragen bolhoeden op. Iedereen zag er slecht en verhit uit.

Emma overwoog even in de trein te blijven en door te reizen naar het volgende station, of rechtsomkeert te maken en terug te gaan. Maar terug waarnaartoe? Naar huis? Het kleine appartement van haar ouders boven het theater was verdwenen, verwoest door de brand, met alles wat erin stond. Bovendien had ze geen tweede treinkaartje. Het enige wat ze in haar handtas had was het laudanium, een lege tweede tas en haar rouwsluier.

Ze beet op haar lip en zocht oom Otis tussen de mensen op het perron. Ze zag hem tegenover de politie staan. Hij praatte met een jongeman in pandjesjas en met een hoge hoed op. Haar oom was groot en pezig. De huid van zijn gezicht en handen trok strak over zijn botten, en leek op een stuk vlees dat in de zon te drogen was gelegd. Er zaten grijze plukjes in zijn hoefijzersnor en lange bakkebaarden. Hij zag er vreselijk oud uit, hard en aangetast door de jaren en zijn liefde voor de whisky.

De treinreis had haar in elk geval tijd gegeven om een plan te bedenken waarmee ze misschien aan Coal River kon ontsnappen. Als ze haar kaarten handig speelde, vond oom Otis het misschien ook een goed idee. Dat hoopte ze in elk geval. Nee, ze bad dat het zo zou zijn, ook al was ze opgehouden met bidden nadat Albert was gestorven. Als haar plan mislukte, wist ze niet wat ze moest doen. Ze kon de rest van haar leven niet hier doorbrengen.

Op het perron knikte de man met de hoge hoed naar oom Otis, terwijl hij met half dichtgeknepen ogen de ramen van elke wagon inspecteerde. Zijn slungelige lijf en O-benen kwamen Emma tegelijkertijd bekend en vreemd voor, alsof ze hem in een ander leven had ontmoet. Toen herkende ze het vlakke, bleke gezicht, als een bord waar een neus en uitpuilende ogen op waren geplakt. Haar uitgegroeide neefje Percy. Ze kreunde inwendig. Percy was er nog steeds. Percy die altijd als een puppy achter haar aan liep

totdat ze hem een bloedlip bezorgde en zei dat hij haar met rust moest laten. Percy, die altijd kattenkwaad moest uithalen bij hen en die voor hen uit naar de rivier was gerend op de dag dat Albert was verdronken.

Emma voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken toen het afschuwelijke beeld haar weer te binnen schoot: haar achtjarige broertje met zijn rode muts en winterlaarzen, zijn ogen wijd open toen het ijs het begaf, zijn blote handen klauwend op het gladde oppervlak om houvast te vinden. Ze kon hem horen schreeuwen, zijn doodsbange stem die haar naam gilde. En toen was hij verdwenen, meegesleurd door de snelle, koude stroming van Coal River. Alberts blik vol doodsangst en onbegrip voordat hij verdween stond in haar geheugen gebrand en achtervolgde haar sindsdien dag in dag uit.

Ze knipperde tegen haar tranen en verdrong het beeld van haar broer die onder het ijs gevangen zat, zijn donkere krullen in de greep van de stroming, zijn ogen leeg en blind. Het was bijna meer dan ze kon verdragen. *Je was nog maar tien. Je waarschuwde hem het ijs niet op te gaan.* En het volgende moment: *hij was bij de rivier vanwege jou.*

Ze tastte naar de plek onder haar hals waar haar moeders zilveren medaillon had gehangen voordat die samen met Albert onder het ijs was verdwenen, en plotseling was het alsof ze viel. Ze greep zich aan de leuning van haar stoel vast om overeind te blijven. Sinds ze vier dagen geleden in het ziekenhuis wakker was geworden, had ze last van zenuwinzinkingen, maar deze keer kwam de aanval met zo veel geweld dat ze er misselijk en duizelig van werd. Waarom was ze in vredesnaam teruggekeerd naar Coal River? Hoe zou een terugkeer naar het huis van haar tante en oom, waar zij en Albert vier ellendige maanden hadden doorgebracht toen hun ouders in Manhattan op zoek waren naar nieuw werk, haar verwoeste leven ooit kunnen herstellen? Er kwam een volgende gedachte in haar op, een gedachte waarvan haar maag ineenkromp.

Misschien word ik gestraft.

De trein schokte nog een laatste keer, kwam abrupt tot stilstand en blies een grote wolk stoom de lucht in. De staande passagiers

vielen terug tegen hun stoelen. Emma stond op en voelde haar benen trillen, liet haar handen langs haar stijve jurk glijden en pakte haar koffer op. Ze wachtte tot de laatste passagier de wagon had verlaten voordat ze de zware zoom van haar veel te lange jurk optrok en op weg ging naar de uitgang. Haar hart bonkte in haar borst. Het was alsof ze zichzelf vanaf een andere plek bekeek, in een droom of op een filmscherm. Even later stapte ze uit de trein en bedekte haar mond tegen de zwavelachtige rotte eierenstank van het brandende kolengruis. Het was de bevestiging van een afschuwelijke waarheid. Ze was teruggekeerd naar Coal River.

Nadat Albert was overleden en haar ouders haar mee terug hadden genomen naar Manhattan bleef die lucht nog maanden in haar kleding hangen, hoe vaak haar moeder die ook waste. Jarenlang vermengde de stank van het brandende mijnafval zich met haar nachtmerries, in de ochtend opstijgend uit haar kussensloop als een weëig fantoomparfum. Maar op een dag was het verdwenen en dacht ze dat ze het ellendige aroma nooit meer hoefde te ruiken.

Ze probeerde niet te kokhalzen en schudde haar hoofd toen een kruiër haar koffer wilde aannemen. De andere passagiers liepen met hun bagage rond en zwaaiden en riepen naar wachtende vrienden en familieleden. Emma stond op haar tenen en probeerde over de schouders en ruggen heen te kijken of ze Percy en oom Otis in de drukte kon vinden.

Twee wagons verderop stapte een groep somber kijkende mannen in versleten jassen en werkbroecken uit de trein. De mijnwerkers schreeuwden tegen hen dat ze terug moesten gaan naar de plaats waar ze vandaan kwamen en begonnen stenen en stokken in hun richting te gooien. De politiemannen dreven de woedende mannen achteruit en schreeuwden dat ze moesten kalmeren. Een van de mijnwerkers brak door de linie en rende in de richting van de trein. Vier politieagenten richtten hun geweren op zijn collega's, terwijl drie andere agenten de ontsnapte man grepen, tegen de grond werkten en zijn armen op zijn rug draaiden. Emma bukte en rende met de hand op haar hoed in de richting van het station. Ze probeerde zich te herinneren waar ze haar oom had gezien. Plotseling pakte een sterke hand de greep van haar koffer vast en

ze draaide zich om, klaar om zich te verweren. Percy glimlachte en rukte de bagage uit haar hand. Hij knikte in haar richting en tikte even met zijn hand tegen zijn hoge hoed. Zijn wimpers waren zo licht dat ze nauwelijks te zien waren en zijn helblonde haar leek bijna wit.

‘Hallo, Emma,’ zei hij. ‘Ik vind het akelig dat je onder zulke trieste omstandigheden naar Coal River bent teruggekomen, maar het is fijn om je te zien.’

Ze knikte. ‘Percy.’

Op dat moment brak een volgende mijnwerker door het politiekordon en rende met een van woede vertrokken gezicht op oom Otis af. Een politieman greep hem vast, sloeg een arm om zijn nek en sleurde hem achteruit over het perron. Een tweede agent schoot zijn collega te hulp en bond de handen van de man op diens rug.

‘Wat is er allemaal aan de hand?’ vroeg Emma.

‘Iedereen is tegenwoordig opgewonden,’ zei Percy. ‘Het komt van de hitte.’

‘Maar waarom gooien de mijnwerkers stenen naar die andere mannen?’

Hij keek over zijn schouder alsof hij de ordeverstoring nu pas opmerkte. ‘Dat zijn nieuwe immigranten. De mijnwerkers denken dat ze hun banen komen afpakken.’ Hij stak zijn elleboog uit en vroeg toestemming om haar door de menigte te leiden. ‘Zullen we?’

Ze tilde de zoom van haar jurk op en gaf hem met tegenzin een arm. ‘Toe maar.’

‘Je ziet er nog exact hetzelfde uit,’ zei hij. ‘Ik bedoel, je ziet er heel goed uit.’

Ze glimlachte flauwtjes naar hem en keek naar de gezichten van de mensen om hen heen om zijn indringende blik te vermijden. Het verbaasde hem ongetwijfeld dat ze negen jaar na haar laatste bezoek aan Coal River nog steeds zo klein en tener was. Ze vroeg zich af hoe lang het zou duren voordat hij haar zou gaan plagen met haar kleine gestalte. Percy loodste haar door de drukte en gebruikte de koffer om mensen opzij te duwen. Oom Otis stond dicht bij het loket met een rood aangelopen gezicht nors te praten met een politieman.

‘Schrijf de namen op van iedereen die je last bezorgt!’ zei hij.

‘Ja, meneer Shawcross.’

‘Vader,’ zei Percy. ‘Kijk eens wie er is.’

Oom Otis glimlachte en spreidde zijn armen. ‘Welkom terug, Emma,’ zei hij. ‘Ik vind het vreselijk van je ouders, maar het is een genoegen om je terug te zien.’

‘Hallo, oom,’ zei ze. Ze klemde haar kaken stijf op elkaar en draaide hem haar wang toe om zich te laten kussen en omhelzen.

‘Hoe kun je, mens,’ siste hij in haar oor. ‘Waar is je rouwsluier? Heb je dan helemaal geen fatsoen?’

Ze maakte zich los, greep haar handtas steviger vast en draaide het trekkoord om haar vingers. ‘Ik heb de sluier onderweg losgemaakt,’ zei ze. ‘Het was te lastig om die de hele reis te dragen.’

Haar oom forceerde een glimlach. ‘Maar nu je bent aangekomen moet je hem weer voordoen voordat we door de stad rijden.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Dat is onmogelijk, ben ik bang. Het was vreselijk heet in de trein en toen ik een raam opendeed, vloog de sluier onmiddellijk naar buiten.’

Oom Otis fronste. ‘Ik heb hier nu geen tijd voor,’ zei hij. ‘Ik heb mijn handen vol aan die mijnwerkers. Breng haar naar huis, Percy, en kom dan terug om mij op te halen. Zeg tegen je moeder dat ze Emma haar kamer wijst.’

‘Komt in orde.’

Zijn vader wilde al weglopen, maar bleef nog even staan en draaide zich naar zijn zoon toe. ‘Rijd maar liever buitenom,’ fluisterde hij.

Achter hem brak een groep mijnwerkers door de politielinie en rende over het perron. Ze schreeuwden en scholden op de nieuwe immigranten. De politie voerde opnieuw een charge uit en drong de mannen weer terug. Met zijn armen zwaaiend rende oom Otis op de commotie af. Er viel een schot. Percy greep Emma’s arm vast en trok haar via een deur door de stationshal naar buiten.

Aan de voorkant van het station stond de onverharde weg vol met paarden, rijtuiggen, voetgangers, bagagewagens en fietsen. Langs de rand van het houten trottoir stond een gele Ford-T waarvan de hoge witte wielen grijs verkleurd waren. De goudkleurige kop-

lampen en het lage windscherm waren bedekt met een fijn laagje zwart poeder. Net als alles in Coal River, van de gebouwen, ramen, trottoirs en winkelluifels tot de telefoonpalen en de bodem zelf, zat de auto onder het fijne kolengruis. Percy deed het portier open en hielp Emma bij het instappen. Ze worstelde de zwarte zee van haar jurk naar binnen en drapeerde die rond haar voeten voordat ze op de bank voorin ging zitten en om zich heen keek.

Een paar meter verderop, aan de overkant van de hoofdstraat, zat een jonge jongen met een te grote pet op en een gerafeld jasje aan onderuitgezakt tegen een telefoonpaal die vol hing met groezelige aanplakbiljetten. Hij richtte zijn lege blik op de voorbijgangers en de paard-en-wagens. Zijn zilverkleurige ogen lagen diep in zijn opgezette, bleke gezicht. De jongen had dik, donker haar, net als Albert, en zijn verschrompelde linkerbeen stak in een metalen beugel. De versleten laarzen en de uiteinden van zijn krukken staken vanaf het houten trottoir een stukje over de weg uit.

Achter hem zaten twee oudere jongens op een houten kist sigaretten te roken, met hun rug naar de straat. Een politiemann stak over en schopte tegen het uiteinde van de krukken. Hij schreeuwde en gebaarde naar de jongen dat hij achteruit moest gaan. De gehandicapte jongen deed moeite om overeind te komen, terwijl de agent bleef staan tot hij zou gehoorzamen. Emma maakte aanstalten om de jongen te gaan helpen, maar voordat ze kon uitstappen, trokken de twee oudere jongens hem overeind en liepen de drie gezamenlijk weg.

Percy tilde haar koffer op de achterbank, klom achter het stuur en startte de motor. Hij deed zijn hoge hoed af en zette zijn stofbril en leren pet op.

‘Klaar?’

Ze knikte, met een vuist op de knoop in haar maag. Percy trok op en loodste de auto door de drukke straat; hij vermeed de diepe sporen en toeterde voortdurend naar de langzame paarden en onoplettende kinderen. De vrouwen op het houten trottoir bleven staan toen ze langskwamen en begonnen achter hun handschoenen met elkaar te fluisteren. Op de trottoirs en de rijwegen van alle straten patrouilleerden politieagenten met geweren om hun schou-

ders. Sommigen staken hun hand op als begroeting, anderen liepen met hun hoofd gebogen en spuugden tabakssap op de grond of rookten sigaretten.

Emma kon zich niet herinneren dat er vroeger ook zo veel politie op straat had gelopen. Ze wilde Percy vragen wat de reden was, maar de motor maakte veel lawaai en ze had eigenlijk geen zin om te praten. Terwijl ze door het stadje reden, zag ze tot haar afgrijzen dat er maar heel weinig was veranderd. Ze had het gevoel dat ze terugging in de tijd en dat alles en iedereen er nog was, stilgezet in afwachting van haar terugkeer.

De twee verdiepingen van de Bedrijfswinkel met zijn schoorstenen, afbladderende rode planken en zwarte luiken zagen er nog exact hetzelfde uit. Op de scheefgezakte veranda zat nog steeds hetzelfde clubje oude kerels in schommelstoelen en op krukken hout te snijden of te dammen op een omgekeerd olievat. Op de muilezelschuur hing nog altijd hetzelfde houten bord met gebrande letters dat naar de vuilstortplaats wees en de smalle weg langs de stadsweide zat nog steeds vol kuilen en gaten.

Een oude vrouw met witte vlechten sjokte hen tegemoet over het trottoir, voorovergebogen alsof ze iets van de grond wilde rapen. Naast haar hobbelde een jonge jongen op houten krukken. Zijn ene broekspijp was dichtgeknoopt. Emma schrok. Het had Alberts tweelingbroer kunnen zijn. Hetzelfde dikke, donkere haar, dezelfde bruine sproeten op zijn neus, dezelfde vooruitstekende boventanden. Toen Percy hen voorbijreed, draaide Emma om op haar zitplaats, niet in staat haar ogen los te maken van de lopende verschijning. De jongen keek met ernstige ogen terug en draaide zijn hoofd. Daarna bleef hij staan en trok een nors gezicht, alsof hij haar herkende.

Emma voelde de ijsskoude vingers van de angst om haar keel. Was het allemaal een afschuwelijke nachtmerrie? Was Albert nog in leven, en had hij in Coal River afgewacht tot zij terug zou komen om hem te redden? Maar waarom was hij dan niet ouder geworden? En wat was er met zijn been gebeurd?

De jongen draaide zich om en liep verder, kennelijk niet onder de indruk van hun contact. Emma keek weer voor zich uit en

voelde de kille leegte van het verdriet in haar borst. De duizelingen kwamen zo sterk terug dat ze moest vechten tegen de neiging om Percy's arm vast te grijpen om niet flauw te vallen.

Nee, dacht ze. Albert is dood. Ik heb zijn bevroren lichaam gezien dat onder de treinbrug uit het kruinende ijs werd gehaald. Ik heb zijn kleine kist op die heldere winterdag in de grond van de begraafplaats Freedom Hill zien zakken. Ik voelde de ijskoude wind die vanaf Bleak Mountain tot in je botten doordrong en ik zag mijn moeder in mijn vaders armen snikken. Hij kan het niet zijn.

Ze haalde diep adem en hield de lucht vast om haar paniek te onderdrukken. Zou het zo gaan worden? Zou elke kleine jongen in Coal River haar aan Albert doen denken? Waren ze allemaal gewond of verminkt? Of was ze nu echt haar verstand aan het verliezen?

Misschien had ze toch haar kans moeten wagen in het armenhuis van Brooklyn.